

om Kommunernes Selvstyre virkelig var saa begrænset, som han paastaar. Nej, jeg udtalte, at naar det ærede Medlem nu var naaet til at paastaa dette her i Tinget, vilde jeg forbeholde mig ved tredje Behandling med de forskellige Afgørelser i Hænde at paavise, at det ærede Medlem ikke har Ret.

Wilmann: Jeg maa sige, at jeg blev noget forbavset over, at det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) blev saa vred paa den højtærede Indenrigsminister. Jeg vilde have bedt om Ordet for lang Tid siden, men de korte Bemærkninger og den højtærede Ministers Deltagelse i Debatten har hindret mig. Jeg synes ikke, den højtærede Indenrigsminister i og for sig sagde noget som helst ondt til det ærede Medlem. Den højtærede Minister understregede den Kendsgerning, at medens det ærede Medlem fra Assens ved første Behandling havde principielle Betæneligheder i denne Sag, har Forhandlingen i Udvalget haft den udmærkede Virkning, at det ærede Medlem og hans Partifæller — for saa vidt disse har delt hans principielle Betæneligheder, hvad jeg ikke ved — har opgivet disse Betæneligheder, altsaa, som den højtærede Indenrigsminister sagde, har været underkastede Forvandlingens Lov. Det er dog ikke noget ondt at være underkastet Forvandlingens Lov, det kan til Tider være noget ganske fortrinligt og udmærket, og jeg synes, at i dette Tilfælde har det ærede Medlem fra Assens ingen Grund til at bebrejde den højtærede Indenrigsminister eller mig — for jeg sagde det samme paa en noget anden Maade —, at vi paapeger, at det ærede Medlem her har ændret sit principielle Syn mellem første og anden Behandling.

Jeg vil tværtimod benytte Lejligheden til at takke det ærede Medlem, fordi han efter sit eget Udsagn nu for første Gang opgiver at hævde stejlt det Standpunkt, at man skal have betalt Skat for at have kommunal Valgret. Det synes jeg, det ærede Medlem fra Assens ikke behøvede at genere sig for, det vil finde Paaskønnelse og Taknemmelighed ude omkring i Landet. Navnlig hvis dette er den første Begyndelse til en Opgiven af det Standpunkt, at man skal betale Skat for at have Valgret, tror jeg ikke, nogen vil bebrejde det ærede Medlem det, man vil tværtimod takke ham, og jeg vil meget bede ham om, hvis han skulde møde omkring paa Valgtribunerne Hentydninger til denne Forandring af Standpunkt, ikke

at betragte dem som Ironi eller Forsøg paa at være ondsksfuld overfor ham, men som Tegn paa Glæde over, at han paa dette Punkt har forandret sin Opfattelse. Derfor forstaar jeg ikke, at det ærede Medlem saa ivrigt vil understrege, at det er urigtigt, at Folk faar Valgret, selv om de har faaet eftergivet hele deres Skat, for jeg synes, at i det Øjeblik man staar ved en Opgivelse af det Standpunkt, at de skal have betalt Skat for at faa Valgret, har det andet mere teoretisk end praktisk Interesse, og naar man kan overvinde sine principielle Betæneligheder paa saa kort Tid som fra første til anden Behandling, antager jeg, det maa være forholdsvis nemt at føre Princippet videre, saa at man i Fremtiden ikke i den Grad, som Venstre, og navnlig det ærede Medlem, hidtil har gjort, kræver betalt Skat som Betingelse for Valgret.

Det er heller ikke demokratisk at kræve dette. Vi kræver det ikke som Betingelse for Valgret til Rigsdagen — i hvert Fald ikke i samme Forstand som ved kommunale Valg. Jeg ved nok, at det ærede Medlem vil sige, at alle jo maa være med til at betale de indirekte Skatter, saa ingen undgaar den Skæbne at være Skatteyder, men dette Krav hviler paa den Opfattelse, at en Betingelse for, at en Borger kan være noget værd for sin Kommune, er, at han betaler 25 Øre, 100 Kr. eller 1,000 Kr. i Skat, og det synes jeg er en forældet Opfattelse, der vidner om, at man ikke er saa god Demokrat, som man burde være. Der er mange andre Maader, hvorpaa man kan have Betydning for sin Kommune end ved at betale Skat. Jeg vil endog gaa til den Yderlighed at sige, at der er maaske enkelte af dem, der betaler meget stor Skat, der er meget mindre værd for Kommunen end andre, som ikke betaler Skat, for det kan være, at de med den store Skat udelukkende tærer paa Samfundet og Kommunen, medens de, der ikke har Evne til at betale Skat, ved deres Arbejde og Virksomhed kan være meget værdifulde baade for Samfundet i det hele og for den Kommune, de bor i. Derfor haaber jeg, det ærede Medlem ikke vil tage mig det ilde op, naar jeg glæder mig over, at han synes at have betraadt det første Stykke af Vejen bort fra det Standpunkt, at Folk skal have betalt Skat for at faa Valgret.

For øvrigt maa jeg sige, at i den Ømfindtlighed overfor Folks Pengepung, som har givet sig Udslag i Lovgivningen,